

Druhá kapitola

O tom, jak se potápí pro snídani

Konečně nastalo ráno.

Zasvítilo v podobě úzkého proužku, který po obzoru dlouho tápal, než nabyl odvahy postoupit výše.

Počasí bylo klidné a pěkné.

Vlny však v těkavém zmatku oplachovaly nové břehy, které nikdy dřív moře nepoznaly. Hora chrlicí oheň, co to všechno způsobila, se uklidnila. Unaveně vzdychala a jen tu a tam vyfoukla k nebi trochu popela.

V sedm hodin zazvonil budíček.

Muminí rodina se ihned probudila a vrhla se k oknu zjistit stav věci.

Malou Miu vysadili na okenní římsu a mimlína dcera ji držela za šaty, aby nespadla. Celý svět byl jinačí. Zmizel jasmín a šeřík, zmizel most a celá řeka.

Z neklidné vody vykukoval pouze kousek střechy dřevníku. Na ní seděla nevelká, zimou se třesoucí společnost a držela se hřebene

střechy. Šlo pravděpodobně o lesní obyvatele.

Všechny stromy vyrůstaly přímo z vody a z řetězce hor kolem muminiho údolí se stalo velké množství rozptýlených ostrovů.

„Radši bych to měla postaru,“ řekla muminkova maminka.

Mhouřila oči proti slunci, které se z celé té mizérie vykutálelo rudé a obrovské jako měsíc pozdního léta.

„A je po ranní kávě,“ dodal tatínek.

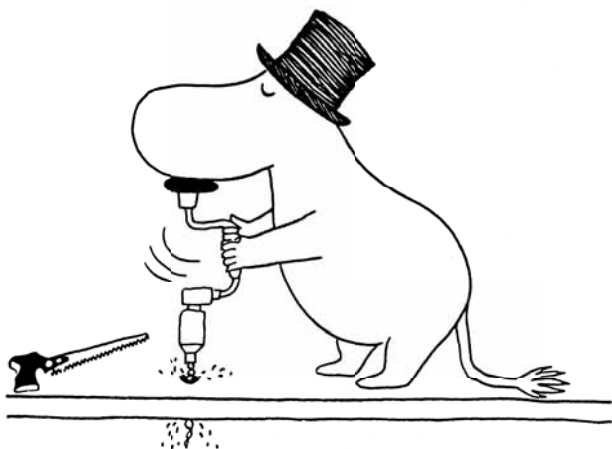
Muminkova maminka pohlédla ke schodům do salonu, které se ztrácely v neklidné vodě. Tanula jí na mysli její kuchyně. Představovala si římsu nad krbem, kde stála plechovka s kávou, a uvažovala, zda nezapomněla zašroubovat víčko.

Povzdechla si.

„Mám se pro plechovku potopit?“ zeptal se muminek, který měl v hlavě stejné myšlenky.

„Nevydržíš tak dlouho bez dechu, milé dítě,“ odpověděla jeho maminka starostlivě.

Muminkův tatínek se na ně podíval a pravil:

„Často jsem se zabýval myšlenkou, že by bylo dobře podívat se někdy na místnosti svého bytu ze stropu místo z podlahy.“

„Chtěl bys...?“ zvolal muminek nadšeně.

Tatínek přikývl. Pak zmizel ve svém pokoji a vrátil se s nebozezem a malou pilkou.

Všichni se kolem něho seskupili a se zájmem pozorovali, jak pracuje.

Muminkův tatínek sice věděl, že dělat otvor ve vlastním stropě je poněkud neobvyklé, zároveň mu to však skýtalo hluboké uspokojení.

Za malou chvíli se muminkova maminka mohla poprvé podívat na svou kuchyni shora. V okouzlení zírala do slabě osvětleného nazelenalého akvária. Kamna, mycí stůl a nádobu na odpadky viděla jako v pološeru na dně. Všechny židle a stoly však plavaly nahoře pod stropem.

„Je to tak komické,“ pravila maminka a rozesmála se.

Smála se tak vydatně, že se musela posadit na houpací židli, neboť takový pohled na její kuchyni pokládala za nesmírně zábavný.

„Ještě štěstí, že jsem vyprázdnila nádobu na odpadky!“ prohlásila a utřela si oči. „A zapomněla přinést dříví!“

„Tak já se teď potopím, maminko,“ pravil muminek.

„Zakaž mu to, prosím, prosím!“ žadonila slečna Ferka celá vystrašená.

„Ne, proč bych to dělala?“ odpověděla muminkova maminka. „Když si myslí, že je to zajímavé.“

Muminek na chvíli nehybně stanul a co nejvíc zklidnil dech. Pak se potopil do kuchyně.

Plaval ke spížírně a otevřel dveře. Voda uvnitř byla zbarvená mlékem a tu a tam v ní viděl kousky brusinkového džemu. Plulo kolem něho několik bochníků a za nimi pár makaronů. Muminek popadl máselnicčku, narychlo chytil zabalený bochník bílého chleba a zamířil obloukem k římse nad krbem pro maminčinu plechovku s kávou. Potom vystoupil ke stropu a zhluboka se nadechl.

„No, podívejte se, přece jsem víčko zašroubovala!“ řekla maminka ve-sele. „Takový bezvadný výlet! Mohl bys ještě sehnat kávovou konvici a šálky?“

Ještě nikdy neměli tak zajímavou snídani.

Vybrali židli, kterou nikdo nikdy neměl v oblibě, a udělali z ní topivo na vaření kávy. Cukr se bohužel rozpustil, muminek však našel plechovku sirupu. Tatínek jedl marmeládu přímo ze sklenice a malá Mia provrtala celý bochník nebozezem, aniž tomu někdo věnoval pozornost.

Muminek se občas potopil znovu, aby z kuchyně ještě něco zachránil,

a pokoj, celý zakouřený, byl pak postříkán vodou.

„Nebudu dnes umývat nádobí,“ prohlásila maminka rozjařeně. „Kdoví, třeba už nádobí nebudu umývat nikdy! Neměli bychom ale, moji milí, vynést ze salonu nábytek, než se zničí?“

Slunce venku hřálo tepleji a vlnobití se uklidnilo.

Společnost na střeše dřevníku pohnutě ožívala a začala se rozčilovat nad nepořádkem v přírodě.

„Za maminčiných časů se něco podobného nikdy nestalo,“ prohlásila jedna paní myška a úporně si vyčesávala ocásek. „Nikdy by to nikdo nedovolil. Teď jsou ovšem jiné časy a mládež je neukázněná.“

Ihned poté se přisunulo blíž k ostatním nějaké vážné zvířátko a pravilo: „Já si nemyslím, že tu velkou vlnu způsobila mládež. Jsme v tomhle údolí asi moc nepatrní, abychom udělali větší vlny než takové, které zvíří vodu ve vědru, v malém jezírku nebo v umyvadle. Nebo třeba ve sklenici vody.“